

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közigazgatási s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre . . . 10 frt.
Félévre . . . 5 " 50 kr.
Negyedévre . . . 2 " 50 kr.
Egy órára . . . 1 "

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, **Kutasi Imre nyomdájában**, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivatalokban.

Hirdetési díj:

öt haskos petisör 5 krajczár. Nagyból terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek legkevesebb 10 krajczár. Nyitási költségek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek valamin a nyitási költségek egyedül a kiadó irodában vétetnek fel. Az előfizetési és hirdetési pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó közléseknek a szerkesztési irodába czímzendők.

nagyjujtoza Jóna-ház 1704. szám alatt

Debreczen, decz. 2.

A véderő megállapításáról szóló törvényjavaslat, melyet a magyar képviselőház már letárgyal és elfogadott, tegnap került az osztrák képviselőházban tárgyalás alá.

Az osztrák törvényjavaslat természetesen azonos a magyarral, a mint hogy másképp nem is lehet, a monarchia mindkét államát közösen érdekli tigről lévén szó.

Hogy a jobboldal támogatja a kormány javaslatát s az ellenzék irtalmatlan megtamadja azt, az is természetes.

Az ellenzék eljárása nem vág ugyan mindenben össze a mi ellenzékünk eljárásával; de a cél ugyanaz, megbuktatni, ha lehet, akár a monarchia véderőjének csorbításával is, a kormányt.

Nekünk a Taaffe miniszterium sem ingünk, sem gallérunk s egészen lajtán-tuli szomszédaink dolga, hogy ilyen kérdésben akarják-e megbuktatni kormányukat vagy a döntő perczen talán meg egyszer meggondolják a dolgot, mielőtt szavazataikkal egy előre minden következményében be nem látható választót idéznek elő?

Hogy a minisztervárság célra nem vezetne s az új kormány megint csak ott kezdené, a hol a másik elhagyta, az iránt körülbelül tisztában lehet mindenki, a ki meggondolja, hogy mikor egész Európa fegyverben áll és fenyegető felhők mutatkoznak körös körül a láthatáron, Ausztria-Magyarország nem kézhethi meg a lefegyverkezést s olyan minisztereknek, kik nem tudnak, vagy nem akarnak kellően gondoskodni a monarchia védelméről, suttban a helyök, nem a kormány polcán.

Nem akarjuk ismétetni, a mit e törvényjavaslatnak már a magyar képviselőházban tárgyalások elmondunk; csak azt kívánjuk megjegyezni, hogy gondolkodó államférfi nem örül a nagy hadsereg tartásának. Erzi annak súlyát mindenki, nagy áldozatokba kerül az kétszeres sebet ejt a nemzetek gazdaságán, száz meg száz ezer erős kart vonva el a munkától. Mindezt nagyon jól tudják azok, kik mégis a hadsereg jelenlegi létszámának tíz évre fenntartását szavazták meg; de azon meggyőződés vezérelte őket, hogy a hadsereg megléte a kizárólagos veszélyeket vonhatna maga után s egy szerencsétlenül viselt háború sokkal többet kerítne Ausztria és Magyarország népeinek, mint a mit tíz évig a hadsereg fenntartására fordítanak.

A megszavazott törvény egyébként nem zárja ki, hogy ha a láthatár tisztul, ha a fenyegető veszélyek eloszlának, tiz évnél előbb is megkezdődjék a hadsereg leszállítása. Igaz, hogy erre kölcsönös megegyezés szükséges, de hogy a hajlandóság nem fog arra hiányozni Ausztriában sem, az az oda át nyilatkozó hangulattól világosan következtethető.

Igy áll a dolog azon esetre, ha a véderő-törvényt az osztrák képviselőház megszavazza. De hát ha nem szavazza meg? Mert ez is könnyen megtörténhetik, a szavazatok két harmada lévén oda át e törvényhez szűkecses.

Nos akkor dicsőíteni fogják majd az osztrák ellenzékét a magyar ellenzékli lapokban; de részünkről mi örülni fogunk, hogy nem a magyar képviselőház volt az, mely hazája s a monarchia védelmében szűkeblülést tanusított.

Az állítólagos kormányválságra vonatkozólag a „Magy. Hirlap” illetékes helyről a következő értesítést vette: Szapary Gyula gróf pénzügyminiszter egészségi állapota jobbra fordult s így azon forrás, melyből a kormányválsági hírek származtak, bedugult. A leghatározottabban állhatjuk, hogy Szapary gróf visszalépéséről kizárólag csak azon esetben lehetett szó, ha a gróf ur egészségi állapota lehetővé tette volna reá nézve a pénzügyi tárcza ellátását, és miután a kormány támogatottságát a legnehezebb kérdéseken már átjutott s kevéssé fontos kérdések megoldása előtt áll, a szelnek ereszett kormányválsági hírek minden legesekélyebb oknak még látszatát is nélkülözik. — Beavatott körömben rendkívüli csodálkozást kellették a hírek, melyek még a közlekedési és kereskedelmi tárczákat is siettek mostani viselőikről elérve, Péchy Manó grófnak, illetőleg Apponyi gróf urnak kiosztani. Az előbbi tárczára vonatkozó hírek pusztán a miniszter ur egészségi állapota adhattott némi alapot, de azon hírek, melyek bármennyű összefüggésben vannak a közlekedési és kereskedelmi tárczakkal, minden részökben a képzelem szüleményei.

Zichy Ferenc gróf konstantinápolyi nagykövet lemondását ő felsége elfogadta s egyúttal a Sz. Istvánrend nagykeresztjét adományozta neki.

Országgyűlés.

— Képviselőház. —

Budapest, dec. 1.

A képviselőház mai ülésén megválasztották a magyar delegáció tagjai s elfogadották a József meglegetem és az állaggyűlést elrendelő elhárításról, és az 1880. év első negyedében viselőnk közterhének s fedezendő államkiadásokról szóló törvényjavaslatot.

Az egyesült ellenzék nevében Simonyi Lajos b. s. a függetlenség párt nevében Simonyi Ernő megalapítja az indemnitás megszavazását. Kivülök még Csányi Sándor is szükségesnek tartotta megértesíteni egy beszédet, mit a ház szokott dílétséggel fogadott. A fülhatalmazást három hónapra a miniszterelnök szavai után megadták a ház.

Végül Péchy közlekedési miniszter választott Királyi interpellációjára a Dunaszabályozás ügyében. Péchy miniszter előadva a szabályozás történetét, figyelemre méltónak jelentette ki a külföldi szakértők véleményét. E tárgyban a kormány már hónapra támaszkodott a fővárosi ögylet és a mérnök-ögylet tagjai köréből.

A spanyol király menyegzője.

Madrid, nov. 29.

Már kora reggel számos katonai zene arvonult végig a városon. Az utcákön nagy tö-

megekben hullámozott a nép még azon órákban, midőn máskor második álmához kezd. A vasutak valamennyien özönrel szállították a népet Madridba, ezuttal felelőn. Az ünneplésnek a legszebb idő kezdvezt.

9 órakor reggel Mária Krisztina fignő és Erzsébet fignő az udvarbölgyekkel, nyoszolyálónyokkal és kíséretükkel elhagyták El Paridot. 10 órakor érkeztek a tengerészeti miniszteriumba, hol utolsó igazgattak az öltönyökön és pihenőt tartottak. Aztán megindult a hölgyek kocsijaiból álló menet.

A menet a királyi palotától jobbra, a nemzeti könyvtártól balra, bekanyarodott a Calle Arenalba, Madrid legénekebb utcájába. Az erkölyek mindenütt szőnyegekkel, virágokkal voltak díszítve. Midőn a menet a San-Ginez temploma elé ért, megszólalt valamennyi harang, melyek zugását a kitörő üdvriadal rendki-ül ünnepléssé tette. A nép szakadatlanul hangoztatta a „viva!-t. Ugyane pillanatban több százra menő, szalagokkal díszített galambot boosáttottak ki kalijukból s a galambok vig röpdekése csak emelte a egyház szépségét.

A „Puerta del Sol”-on a tolongás csaknem életveszélyes volt. A sorfalat alkotó katonák aig tudták visszatartani a népet.

A Medinaceli palotáánál a király és családja menete is a Pradoba ért.

Innen mindkét menet a körülbelül tíz percznyi távra fekvő Atocha egyszás felém. A templom előtti tér hosszú széles fasorral között a ragyogó udvari kocsiakkal, a hatalmas köveinek díszes fogatai, a sok spanyol és más nemzetbeli díszöltönyök ropant halmaza olyan látványt nyújtott, miyenhez hasonlót alig lehet elképzeini. Aladáros testőrököl egy ezred tartotta fenn a rendet az egyház előtt.

Az Atocha székesegyház különben szégyenes, egyszerű építészeti stjlje daczára az udvar temploma s úgy menyezetes trónja, mint mellékelőpalánja kizárólag a király használatára van fúttartva. A királyi család minden szombaton este itt végzi ájtatoskodását. A templom két oldalán csatákban elfoglalt loabogók csúnyok. Egyik oldalakópánban van a megyiököl Prim tábornok aranyozott vasna-uzoleuma, mely a maga nemében pártalan remekmű.

Már a templom belülről vörös damaszttal való bevonása s gyönyörű gobelinnel díszítve, külső díszet azonban messze túlszárnyalja a hivatalos személyiségek ragyogóbónd-ragyogó egyruhájaja, kik az istenházát zsúfolásig megtölték. A palota örk, a spanyol grandok, a külföldi követek s a hirlapírók egy külön emelvényen foglaltak helyet. A chorus előtt a heroldok álltak. A hölgyek csaknem kivétel nélkül fehér palétót viseltek.

Végre valahára megérkezett aztán a nász-népség. Legelőb a király jött Rajner főherceggel, azután Izabella királynő az infans-nökök s a menyasszonnyal, Mária Krisztina főhercegnővel jobbján. A menyasszony anyja Erzsébet főhercegnő s Rajner főherceg nagyon megindultnak látszóttak.

Mikor a menyasszony az oltár lépcsőjére lépett, hangos zokogásban tört ki s könyvel versenyt folyt az aya főhercegnőjével. Rajner főherceg a boldog pár boldoláán, Izabella királynő pedig a jobboldalon foglaltak helyet.

A patriarcha rövid beszédet intézett a fiatal párhoz, azután feltette a szokásos kérdéseket: Quercis? ... szeretitek egymást? ... saját akaratokból jegyzitek el egymást megatoknak? ...

Mind a király, mind a menyasszony a legszédőbb hangon felelt ezekre, hogy: „Si, quiero; si, osto; si, recibo.”

A patriarcha ezután kezébe adá a királynak mindkét gyűrűt s a szokásos arany-pénzt; a király erre átadta a maga gyűrűjét

s a pénzt menyasszonyának e szavak kíséretében: „Esposa, Este anillo y arras os entrego ens unal de matrimonio.”

Enyiből állott az esketési szertartás. A király s a (most már királyné) ekkor szentelt gyertyát vetek kezeikbe, miközben a patriarcha egy fátolt borított fejekre. Erre következett az ugynevezett missza pro sponsos s sponsa s végül általános ima.

A Reisz-féle sajtóper tárgyalása.

Debreczen, decz. 2.

A tárgyalás pontban 9 órakor nem kezdetthetett meg az esküdtek pontatlan megjelenése miatt.

A sajtóügyi bíróság a következőkből állott.

Elnökök: Szűcs István.

Bírák: Cseresy Sándor, Szabó Imre.

Jegyző: Bay Gábor.

Esküdtek: Hanke Leo, Tóth János, Szűcs István, Tüdös János, dr. Kovács Sándor, Nagy Ferenc ügyvéd, Rotschnek V. Emil, Dospoly János, Markovics Emil, Gondi Károly, Osztelamm Ernő, Buday József. Póttagok: Beke Imre és Berényi Gábor.

Vádlótt Reisz Dávid; ügyvédé Takács Ferenc.

Vádlótt Raditz Simon, képviselő ügyvéd dr. Kola János.

Előb röviden előadja a tényálladé-
köt, mely szerint Reisz Dávid egy Raditz Simon által ellene indított bünygyben az első bíróság ítéletét megfellebbezvé, fellebbezését kinyomtatva és e nyomtatásban Raditz S. csalá-
lúli, illetve annak neje Mendel Cecilia becsü-
letét mélyen sértő kifejezésekkel élt.

Miután előnk vádló és védőügyvédek be-
mutatván, a közönséget és az esküdtszék tagjait kötelességeire figyelmezteti.

Ezután olvastatik a vádlevél, majd a vád alapját kepező Reisz Dávid által kibor-
csátott fellebbezés. — A vádelevélben egész halmazzal soroltanak fel azon rágalmozó, becsületlen kifejezések, melyekkel vádlott le-
lebbezésében élt.

A vádelevélben felhívott 10 tanu felesket-
tetik és tanuk kihallgatása a nyomtatvány szer-
tezerjesztésére vonatkozólag megkezdetik.

Frics József tanu a nyomtatvány el-
terjesztésére vonatkozólag mit sem tud. Nála a nyomtatvány 150 példányban megrendel-
tetvé, azt Reisz maga személyesen fizette ki.

Dr. Poppo Alajos a nyomtatványt Jónás sz vendégülöjében olvasta.

Schwarz Bernát valja, hogy Reisz maga személyesen adott neki olvasás vé-
gétli nyomtatványt.

Jónás s Lipótt valja, hogy nála az étteremben a vendégek közt közösen forgott.

Rubinger a „Hungária” főpinczé-
re valja, hogy az ő kezéle kettő szolgáltattott, mit ő a közönségen olvasás végett átadott.

Schaffer az „Európa” kávéház bérlő-
je a vendégek kezébe látott többily pél-
dányokat.

Steiner Sámuelné valja, hogy az ő üzletében Reisz egy közeli rokona hozott egy példányt.

Weichinger Károly a „Hungá-
ria” bérlője szintén látta, hogy vendégei ol-
vassák, de ő személyesen nem kapott.

Jakovics Gyula kereskedő Ró-
mertől kapott egy példányt.

Rótt Lipótt magától Reisztől kapott egy példányt.

Ezzel a tanuk szabályszerű kihallgatása be-
fejezvezté, előnk a védebeszéd előterjeszté-
sére szólítja fel vádló ügyvédjét.

Vádló vádebeszédében mindenekelőtt elő-
beszámítja azon körülményeket, melyek a ki-
rály sajtóperre az előbbeni bünygyi perből hatással voltak. A fellebbezésből kiemelt rágal-

mozás egy részét jellemzi. Elmondja, hogy vádlott, a ki fellebbezését a felsőbb bíróság 5 bírása számára 150 példányban nyomtatta ki, nem csak hogy Raditzot csalónak, tolvaj-
nak, ajansnak nevezte, de behatolt annak csa-
ládja szentélyébe is. A felhozott rágalmozat mind hazugoknak nyilvánítja, mert Raditz mint törvényesen bejegyzett czég tulajdonosa soha semmiféle ügyben még büntetve nem volt és így egy ily becsületlen élő czég nyilvános meghurcolása oly vakmerő tett, mely minden esetben büntendő. Magok a hitelezők készek elismerni, hogy Raditz nem mondott kényszeri-
tettséget, a mint ezt Reisz fellebbezésében állítja; így egy ily ember megbecsületlenítés méltán képez sajtóvétséget. És a mit legmer-
sebb rágalmozó megtámadásnak tart, az hogy Reisz D. Raditz családi életét is becsületleni-
kifejezéseket használ, mert egy nevét publikum előtt oly leplet leszakítani egy család multjából, mely talán szegényítő lehet, az oly merény, mely büntetlenül hagyani nem lehet.

Az ülés 10 percze felfüggesztetvé, vádlott védő ügyvédé következőkben felel:

Ecseteli saját nehéz helyzetét, tekintve védenze népszerűtlen voltát, s vádló szónoki erejét, azután bizonyítani akarja, hogy a jelen esetben sajtó vétség nem is forog fenn. Azokat, a miket vádlott fellebbezésében el-
mondott a védelem tekintetéből el kellett mondania és hogy ezek talán erősebb kifejezések, mint miketek használni szabad lett volna, onnan van, mert vádlott annyi meghur-
coltatás után s börtönből kiszabadulása után, igazgottságában engedte magát a kellő mér-
sékleten tal ragadtatni. A felelősséget az incriminált nyomtatványra vonatkozólag nem is vállalta el egészen vádlott, mert hiszen ő nem áll a tudományosság azon fokán, hogy ilyet készíthetne. A fellebbezési indok nem Raditz vagy családja megsértésére lett ki-
nyomtatva s ilyen maga Reisz által tovább terjeszté végett, a mint azt a tanuk vallomása is bizonyítja, senkinek nem adott.

Vádló ügyvédé felel a védebe-
széde s annak minden pontját megtámadja, mire védőügyvéd befejezve a replikát, előnk összegezi az ügy állását.

Az esküdtszékhez intézendő kérdések elsőjé vádlóügyvéd módosítottán kéri, vádló ügyvédé pedig egy negyedik kérdés feltevését kérielmen.

A bíróság néhány percze visszavonul; a vádlóügyvéd kérelme elvetetvé, védő kérelmeket, hogy az első pont kétféle szakit-
tassék, helyt adatik.

E szerint az esküdtszék a következő kérdéseket felel meg:

1. Megvanak-e az esküdtek arról gyö-
ződve, hogy a kérdéses nyomtatványt Reisz Dávid a szerzője?

2. Meg van-e az esküdtszék arról gyö-
ződve, hogy a kérdéses nyomtatványt Reisz D. saját akaratából lett sajtó útján közzé téve?

3. Foglal-e az incriminált nyomtatvány Raditz ellen sajtóvétséget vagy nem?

4. Vettek-e Reisz Dávid vagy nem?

Az esküdtszék az első kérdésre 11 igen és 1 nemmel.

A másodikra egyhangulag igennel.

A harmadikra egyhangulag igennel.

A negyedikre egyhangulag igennel.

E szerint Reisz Dávid egyhangulag vét-
kesnek mondatott ki.

Vádló a vádelevélben kért büntetést kéri Reisz Dávidra mérni és betérjeszté költség-
vetését.

A bíróság visszavonult s néhány percz mulva kimondja az ítéletet, mely szerint Reisz Dávid két havi fogságra és 90 forinttra ítéltetett.

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

Sport.

Már gyermek koromban legjobban tetszett minden hónapok között, (de csakis a kalendáriumban) a november hónap, hol is egy csoport tolas kaja, kulacsos, nagy bajszu embert láttam lefestve egy ágas-bogas rengeteg erdő terebélyes fái alatt tűz körül, fatör-
zseken ülve, kaskaringós nagy öblű trombiták-
kon fujva borzasztó komolysággal valami hang-
talan nótát — s mig körülöttök szarvas, őz,
medve, róka, nyul és más leölt vadak tetemei
hevertek, addig a czorkója közt kopó égre
emelt fejvel vonitva kísérték a bizonyony
nagyon ékes vadász dallamot.

Ez a kép nekem igazán tetszett, meg is maradt örökre emlékezetemben; de bármint vágytam, sokáig nem bírtam meghallani azt a nótát, melyet a vadászok szoktak a sikerrel bevégzett vadászat után hangoztatni; — soha sem hallottam egy nevezett Hallalits vadász nótá előttem nagyon sokáig ösmeretlen maradt.

Későbbi éveimben hallottam csak, nem ugyan terebély öblű, kaskaringós réz trombitákból fujva, hanem egyszerű ökörszár vadász kürtökből s mondhatom, hogy igen tetszett.

— Rengeteg bércezen erdők szikla enyhelyében lobogó tűz mellett álltunk. Felettünk a csillagos égből, körülöttünk az erdő éje, és

a kísértetként meredező zuzásra fá örások. A körülök bokrok mellett kicserkélőzt ebfiakk, melyek a vadászoktól messze hangzó érczes hangjait csöndes üvöltéssel accopangnirozták.

Mily szép, mily szabad élet! A tudó ki-
tágul, a sziv hangosan feldobog s a gondol-
latok a bércek viszhangjával repülnek szer-
te-szét, völgyeken, ormokon, a messzeségbe — s fáradtan térnek vissza az elhangzott kürt-
szóval az élénk vadász tanyára.

Az ifjúkori benyomások legmaradandóbb-
ak. Nekem is e kürt hangja lett legkedve-
sebb zeném; de fájdalom soha sem voltam képes megtanulni annak kezelését.

Havem azért nagyon szeretem s bárhol halottam is, rögtön nesztemet utánna.

A mult aug. 14-én volt, hogy egy korai reggel zanaszt kóboroltam, midőn messze távolról felriadt a kürt hang s vele az emlé-
kembe nyugvó minden szép vadász kirándulás.

Nem állhattam ellent reminiscenciáimnak, s a hang felé indulva, utam egy (talólabbi) városrészbe vezetett s folytonosan a kürt hang után menve egy szerény deszka kerítéses házál állapodtam meg, melynek ajított kis-
ajtáján felgyürt ingujjal láttam állani udva-
ra közepén a kürtös férfit előtte tük két so-
vány sárga kopóval, kik gazdájok kürtölést
vesztett üvöltéssel kísérték.

„Jó napot adjon isten,” — szólította meg a jól megtermett vadász. „Miben fázadozik?”
„Adjon isten,” — felelt az jó képpel.
„Hát gyakorlom magam a holnapi napra.”
„Holnapi napra? Hát ugyan mi lesz holnap?”
„Nagy Boldogasszony napja.”

„Lehetetlen! Nagy Boldogasszony napja? Talán a nagyszony nevenapja is.”
„Már mint a feleségem? Nem mondhatnám, hogy valami boldogtalan; de a holnapi nap még sem teszi boldoggá.”
„Ugyan miért? ha szabad kérdenem.”
„Azért, mert a holnapi nagy boldogasz-
szony napja egyszermind aug. 15. is.”
„S ezen nap oly szomorú emlékekkel bir előtte? Talán egyetlen gyermekét vesztette el? Vagy szülői haltak meg ezen a napon? Vagy talán házassági évfürdölője?”
„Gazdám kedélyesen nevetett sokoldalú találgatásaira s lesütött szemmel csöndesen felel, hogy „a vadászati idény nyílik meg akkor.”
„Szervusz komám!” szorított a derek sportmannal kezét; „nagyon örülök a szerencsének.”
„Igy ösmerkedtem meg egy derek férfival, mert én minden sportkedvelőt igen jeles, derek, jó szívu és egészséges embernek tartok, már pedig az egészséges teszi a munkabír-
két, a jó kedélyt; a jó kedély a jó erkölcsöt, a jó erkölcsök pedig a jó házasságot, szóval egy sportmanné meg mindig tökéletes embernek tartottam egész életemben.”
„Sokáig nem találkoztam utoljag ösmerős-
sömmel, mignem a napokban a honvéd kaszárnya előtt jött szembe velem a nagy erdő felől, vállain kettes csövű puská, mellette egy nagy méntü vadászokürt, a czorkán pedig het darab kopó.”
„Adjon Isten!”
„Fogadj Isten! Volt e jó szerencse komám?”

— Bizony nem valami jó, kevés a nyul, a nyáron majd mind elhalt a métyelybe, száz-
váz szedik fel a mezőn dögvőse most is, nem találtam csak hátot, pedig reggeltől kint vagyok.
— Elment mind?
— Nem igen ment el, három megvan, de három, habár jól oda pöröfitem nekik, mégis oda van, pedig még a kopó is el-
halgatott.
— En a kopókra tekintetem s láttam azok domboru termetéről, hogy a másik három nyul az ő nyomukban hüsel. Figyelmeztettem reá a vadász.
— A biz meg lehet, felelt ő vállvonogatva, de hát a kár hasznba megy, legalább három aspig nem kell nekik enni adni, ugyis három az árpa.
— De most csak nem fog haragudni a nagyszony, ugy-e? Hiszen pecsenyét visz haza.
— Drága pecsenye ez, uram. Hej sok dolgomat elhagynom én e miatt. S igazsága is van a feleségemnek, hogy haragszik, de hát ha a véremben van!
— Ismét néhány hétig nem találkoztam az érdemes polgártársal, ki igen derek iparos és a mint utána jártam, sok megrendeles is volt, midőn a napokban utoljag szembe jött velem.
— Arca ragyogott az örömtől, termete kiz-
magasodott, egész lénye igazott volt.
— Nos, mi újság? Talán megnyerte a nagy lutrit?
— Hát a vasárnap, — felelt ő örvendő büszkeséggel.

Főtitkár Debreczenben: Richi József Zolmos fizetkereskedésében. 365. 3-5

